

S. Kovács Imre

BÉLAPOK

3. Magánnyomozás

Bélapok 3.

Magánnyomozás

S. Kovács Imre

2019

Underground Kiadó Kft.

www.undergroundkiado.hu

Minden jog fenntartva!

I.

A főkapitányság udvarán, az autóban Fischer egy vaskos irattartódobozba próbálta beletenni az EXA-500-as fényképezőgépet. Elsőre nem sikerült, kivette a gépből az objektívet, két darabban pont befért. Rafi mellette ült, és kíváncsian nézte:

- Tulajdonképpen mit csinálsz, ha megkérdezhetem?

- Összekészítem az iratokat, amiket be kell vinnem a Dokihoz.

- Mire kell a gép?

- Ha velem jössz, meglátod.

- Miért kell eldugni?

- Mert úgy gondolom, hogy a nyakamban lógó fényképezőgéppel feltűnő lennék. Kíváncsi turistának nézne valaki, és haladéktalanul kivezetnének az objektumból, mert az hinnék, hogy a titkokat akarom fényképezni. Na, jössz?

- Szívesen. A doktor jó fej, nagyon szimpatikus férfi. Olyan megnyugtató.

- Csak vigyázz, mert a végén még féltékeny leszek rá!

- Ha valaki miatt... talán egyedül miatta lehetne rá okod...

- Akkor mire vársz? Gyere gyorsan!

- Boldogan.

A doktor csak Fischert várta, alaposan meglepte a nő váratlan megjelenése.

- Szevasztok... hármunknak elég szűk lesz az iroda - szabadkozott zavartan.

- Csak nyugi, a Ria akár az öledben is elfér - vigasztalta kajánul Fischer, mert amikor beléptek, azonnal észrevette, milyen hatással van a nő az orvosra. Ízlelgette magában a poént: *a fehér köpenyedhez jól áll az enyhe arcpír*, aztán inkább nem mondta. - Nagy baj, hogy velem jött?

- Dehogy baj, nagyon örülök, hogy látlak - fordult Rafihoz a doktor -, és annak különösen örülök, hogy szépen rendbe jöttél. Csak kicsit zavar, hogy amiről az Andrással beszélni szerettünk volna, az nem kifejezetten neked való téma.

- Csak nyugodtan beszélgessetek - biztatta mosolyogva a nő

-, én teljes mértékben fiúsítva vagyok. - Szemvillantás Fischer felé - igaz-e, Andris?

Ettől meg Fischer jött zavarba: Doki jól tudja, hogy ez a megszólítás nem tartozik a kedvencei közé, ha tehát a lány így szólíthatja, és ezt nem kéri ki magának, akkor könnyen juthat téves következtetésre... de az még hülyébben jönne ki, ha most elkezdené kikérni magának a bizalmaskodást!

- Mi a baj, elvtársak? - a nő kiélvezte a helyzetet, hogy már mindkét férfi zavarban van. - Csak bátran, nyugodtan, mintha itt se lennék!

- Itt van, ez az én szakértői példányom - mutatott a doktor az asztalon fekvő iratra -, azt csinálhatsz vele, amit akarsz, de nem viheted el!

A nyomozó összeszerelte a gépet. Mivel a nap besütött az ablakon, a fény elegendőnek tűnt. Fényképezni kezdte az iratot. Minden oldaláról három felvételt készített, mert többször megtapasztalta már, hogy a kézben tartott kamerával nem minden felvétel szokott jól olvashatóra sikerülni. A doktor, hogy helyet csináljon neki, az ajtóhoz szorult, a nő mellé. Csendesen beszélgettek. Fischer nem figyelt rájuk, el volt foglalva a fotózással, igyekezett, hogy mielőbb elkészüljön. Amikor az utolsó oldallal is végzett, kivette a filmet a gépből, újat tett a helyére, majd ismét leszerelte az objektívet, és az egészet visszatette az irattartóba.

- Ezzel megvolnánk - ült le a szűk kis irodában álló két szék egyikére. - Most pedig, ha megkérhetnélek, Doki, légy szíves, foglalj össze nekünk, hogy mit állapítottatok meg. A részleteket majd elolvasgatjuk, csak a lényegét mondd!

Zavart udvariaskodás kezdődött. A doktor felajánlotta a nőnek az üres széket, aki szabadkozott. Fischer elégedetten állapította meg, hogy Doki továbbra is sutább a szokásosnál. Eszébe jutott, most egyáltalán nem látszik rajta, hogy igaz lenne a kolléganője iménti jellemzése: *olyan megnyugtató...*

- Tényleg meg kellene egyeznetek - biztatta őket Fischer -, mert közben ránk esteledik, Parlagvár pedig messze van.

Mindketten állva maradtak, szorosan egymás mellett, az ajtónak dőlve.

- András! - kezdett bele a doktor. - Nem tegnap óta ismerjük egymást, ezért a kötelességemnek érzem, hogy először is még egyszer figyelmeztesselek: ebben az ügyben te - gyorsan a nőre pillantott -, akarom mondani, ti nem nyomozhattok a saját... hmmm... szakállatokra, mert abból óriási cirkusz lehet!

- Megértettem, Doki - bólintott nagylelkűen Fischer. - Már a múltkor is megértettem, és nagyon köszönöm, hogy aggódsz értünk. Ezek után jöhet az összefoglaló!

- Fafejű vagy, de mindig is az voltál!

- Egyetértek veled, de nem engem kellene összefoglalnod, hanem a megállapításaitokat. Csak röviden, de nagyon lényegre törően...

- Az egyetem elvégzett már néhány vizsgálatot azokkal a cuccokkal kapcsolatban is, amit a szeméttelen találtak a megyei nyomozók. Ezekről nekem nincs írásos anyagom, de tudom az eredményeket - kezdett bele kelletlenül a doktor. - A nagyon valószínű tények: a sértettel nem sokkal a halála előtt közösködtek... minden elképzelhető módon, hogy úgy mondjam... a takaró, amelyen ez történt, a szeméttelen volt. Utána a sértetten keresztül ment egy autó úgy, hogy eközben egy apró sárga kavicsokkal vastagon felszórt helyen feküdt, arccal lefelé. Nincs arra utaló sérülés, hogy azért került volna fekvő helyzetbe, mert az autó ütötte el...

- Az elképzelhető - kérdezett közbe a nő -, hogy futott, elesett, az autó pedig áthajtott rajta?

- Én is így gondolom - bólintott az orvos. - Az arca csúnyán megsérült, erősen vérzett, a szája tele lett vérrrel meg ezekkel az apró kavicsokkal, és viszonylag rövid idő alatt megfulladt. Ezután berakták egy takarmányos zsákba, és betehették egy autó csomagtartójába úgy, hogy egy pokrócot terítettek alá, elvitték az útra, ott kiborították a zsákból. Utána egy műtrágyás műanyag zsákba pakolták az összes cuccot: a lány holmijait, a takarókat, végül a takarmányos zsákot, sőt a zsák bekötözésére használt rafiaköteget is, és később kidobták a szeméttelenre. A műtrágyás zsákban

lévő cuccokon megtalálták és azonosították a lány véréét.

- Te, Doki! Jut eszembe! - Fischer egy üvegfiolát vett ki a zsebéből, és két ujja közé fogva felmutatta. - Ha ebben beszáradt vér van, meg lehet állapítani, hogy ez a halott lány vére-e?

Az orvos átvette a fiolát, a fény felé tartva jobbra-balra forgatta.

- Meg lehet állapítani, nem túl bonyolult eljárás. Honnan van ez neked?

- Innen, a zsebemből.

- Most ne marhászkodj velem! - pirított rá idegesen az orvos. - Azzal kezdtem, hogy ez a nyomozás nem vicc, itt nem lehet partizánkodni! Vedd már észre: ez a nagy bűdös élet, nem pedig egy KISZ-tábor!

- Csak te ne idegeskedjél feleslegesen, Doki! Ahol ezt találtam, ott van még belőle, csakhogy túlságosan fantasztikusan hangzana, ha komolyan előadnám az ötletemet: borzasztó kínos lenne, ha később kiderülne, hogy baromság volt az egész. Nem szeretnék nevetségessé válni...

- Akkor halljam csak, tulajdonképpen mire is szeretnél rászédni engem?

- Tudod te már azt, nagyon is jól!

- Rendben van, András, megpróbálhatjuk, de ha azonos lesz, akkor elő kell ám állni ezzel a fantasztikus ötleteddel is! Még hozzá minél előbb!

- Biztos, hogy ez a mennyiség elegendő lesz a vizsgálathoz?

- Egészen biztos - nyugtatta meg az orvos, és a köpenye zsebébe tette a fiolát. - Akkor még egy kicsit térjünk vissza a tényekre! A boncoláskor biztosított vizsgálati minták meg a szeméttelapi cuccról leszedettek alapján lehetőség van az erőszakoló pasasok azonosítására. Ha nem is kategorikus bizonyossággal, de igen nagy valószínűséggel, ami más bizonyítékokkal együtt a vádemeléshez biztosan elég lenne. Nincs még készen minden vizsgálat, de az nagyon valószínű, hogy egy egészen világos szőke hajú és szőrzetű pasi az egyik, a másik egy fekete, kreolbőrű. A harmadikról egyelőre ilyeneket nehéz mondani. És ez elég nagy baj!

- Miért lenne az?

- Azért, mert az a fiatalember, aki előzetesen van, az se nem szőke, se nem fekete. Lehetne akár ez a bizonyos harmadik is, akinek csak a vércsoportját sikerült részben azonosítani, ez egyezik is. De az borzasztó kevés, hogy ő is A vércsoportú, ilyen rengeteg van. Az alfaktorok megállapításához már kevés volt a nyom.

- Szerinted - a nő a doktor vállára tette az egyik kezét, és szembefordult vele - ha előkerül az autó, akkor a tettesek is megvannak?

- Nos - a doktor már megint zavarba jött a nő közelségétől -, azt gondolom, komoly hibát követtek el a tettesek, amikor összecsomagolták a takarmányos zsákokat azzal a pléddel, ami egy csomó biológiai nyommal, spermával, hüvelyváladékkal, az áldozat vérével szennyezett, valamint szőr és hajszálok maradtak rajta. Ebből ugyanis egyértelmű, hogy azok okozták később a halálát, majd próbálták a nyomokat eltüntetni, akik előtte meg is erőszakolták...

- Ria, drágám! - kezdett készülődni Fischer -, megengeded, hogy pár szót váltsunk

négyszemközt? Ezek kifejezetten olyan fiús dolgok lennének, amiket előtted nem szívesen kérdeznék meg tőle...

- Na, jól van, legyen. Akkor szia, Doki! - a nő a kilincsért nyúlt, majd hirtelen két puszit lopott a doktor arcára, és utána kiviharzott.

Fischer érkezettnek látta az időt, hogy végre kifejtse, milyen kellemes színhatást kelt az arcpír a fehér köpennyel szemben, és amikor az orvos már majdnem zavart magyarázkodásba fogott volna, váratlanul beletolta az arcába:

- Nem is mondtad, hogy tetszik-e a fiam!

- Ez most blöff volt, vagy mi? - próbálkozott az orvos.

- Ne küzdjél feleslegesen, szinte hiteles forrásból tudom!

- Akkor jó. Örülök, hogy öbűszkeségének végre megjött az esze... hónapok óta imádkozom neki, hogy egyszerűen pizsokság elhallgatni előled...

- Ha most a Sugira gondolnál, akkor elárulom: nem tőle tudom.

- Akkor mégiscsak blöff volt - az orvos lemondóan legyintett -, már a múltkor, amikor elszóltam magam, tudtam, hogy előbb vagy utóbb kicsikarod belőlem.

- Tévedsz, barátom! Az igaz, hogy felfigyeltem a nyelvbötlésodra, de utána olyan ügyesen kidumáltad magad, hogy azzal nyomban el is altattad az éberségemet. Másról van itten szó, de ezt most nagyon hosszú lenne neked elmondani, a Riát meg nem akarom várakoztatni.

- Együtt vagytok? - kérdezte az orvos teljesen természetesen.

- Látszólag igen - Fischer az arcát fürkészte, úgy érezte, ehhez hozzá kell még tennie valamit -, együtt vagyunk, de tényleg csak látszólag!

- Gondolom, ezt is nagyon hosszú lenne most elmagyarázni...

- Ahogy mondd. Legyen elég annyi, hogy úgy nem vagyunk együtt, mint a Sugival voltunk, ha ez megnyugtató... De beszéljünk fontosabb dolgokról! Arra kell hogy kérjelek, közvetítsél óvatosan a Sugi és közöttük. Ugyan letettem neki a nagyesküt, hogy én nem fogom zaklatni soha és semmilyen módon, amíg ő nem jelentkezik, de most mégis találkozniuk kellene. Jó lenne, ha mindezt gondosan előkészítenéd, és csak mintegy véletlenül találkoznál vele, mert ellenkező esetben könnyen lehet, hogy dupla árnyékkal jössz el a találkozásotok után. Ezt pedig nem szeretném.

- Dupla árnyékkal? - egy pillanatra értetlen arccal bámult, majd óvatosan kérdezte - úgy érted... hogy valakivel a cégtől?

- Úgy értem. Méghozzá a főépületből, az emeletről... a másodikról...

- Komoly baj van?

- Ha én azt tudnám...

Hazafelé az autóban természetesen kitárgyalták az orvosnál történeteket.

- Nagy hatással voltál a Dokira - állapította meg Fischer. - Talán ő is rád?

- Baj lenne? - kérdezte Rafi, és futólag útitársa arcára pillantott, majd előre nézett mereven.

- Dehogy baj, drágám! Kicsit félve mondom: a Doki is elég magányos játékos, már sok éve. Legalábbis így tudom...

- Egyelőre én is így tudom...

A férfi nem kérdezte, hogy honnan tudja ezt. Ha tudja, hát tudja! Sokáig csak az autó motorjának berregését hallgatták.

- Ugye jól gondolom, Andris - törte meg a monoton zajt a nő

-, hogy amióta így, ebben az új felállásban együtt vagyunk, nem nagyon hazudtunk egymásnak?

- Jól gondolod, szívem.

- Akkor most azt kérdezem - a hangja keményebbé vált -, hogy az utóbbi napokban ez mitől változott meg közöttünk?

- Miben hazudtam én neked? - nézett rá a férfi döbbenten.

- Nem azt mondtam, hogy hazudtál! Elhallgattál előlem dolgokat... méghozzá szerintem olyan dolgokat, amik nem csak rád tartoznak, hanem mindkettőnkre!

- Nem állnánk félre valahol, amíg ezt tisztázzuk? - kérdezte a férfi.

A nő bekanyarodott a következő bekötőútra, beljebb ment húszméternyi az autóval, lehúzódott az út jobb oldalára, és leállította a motort, a férfi pedig vallott, töredelmesen. Azzal kezdte, hogy elővette a másik üvegcsét a zsebéből, az irattartóból kivett egy fehér papírt, és kiszórta rá az üvegcsé tartalmát.

- Igen, megismerem - nézte a nő könnybe lábadt szemekkel a kis medált. - Az Anikónak vettem egy ezüst gyűrűt a diplomaosztására. A gyűrűn egy négylevelű lóhere volt, a szerencse jele. A boltban még mondták is, hogy nagyon finom munka, nem mindennapi használatra való, vigyázni kell vele, nehogy letörjön a díszítés...

- Én az úttörőtáborban láttam az ujján, az utolsó estén. És nekem elárulta, hogy ez a legkedvesebb kincse, mert a világon a legnagyobb emberől kapta...

Majd másfél órát álltak még a néptelen út szélén, amíg részletesen megbeszélték: hogyan tovább Anikó ügyében és a kettőjük dolgában.

A férfi még azon az estén visszaköltözött az albérletébe.

□ □ □

- Halló... a Fischer alhadnagyot keresem.

- Szia, Doki... pillanatnyilag nem tudok veled szolgálni, házon kívül van.

- Anni, te vagy?

- Én vagyok... Örülök, hogy hallom a hangodat. Mondjak neki valamit?

- Tulajdonképpen csak annyit kellene neki mondani, hogy holnapután délután háromkor Tardonyban a Zrínyi térre besüt a napsugár.

- Értem, holnapután délután háromkor... mondd, Doki: el tudnál nekem intézni holnaputánra egy soron kívüli kontrollvizsgálatot a kórházban? Úgy délután kettőre...

- Valami baj van? - az addig szenttelen hang aggodalmasra változott.

- Nem kimondottan velem van a baj! Azt gondoltam, az Andrisnak valahogy be kell jutnia Tardonyba, meg utána haza is kell jönnie. Meg aztán délután már hűvös van... Nem tudsz egy jó helyet valahol, ahol zavartalanul együtt lehetnének?

- Ezek szerint tudsz mindent?

- Ha te mondod... El tudod intézni nekem ezt a soron kívüli kontrollt?

- Persze. Nyugodtan mondhatod bárkinek, hogy oda mész. Akár most azonnal. Ha valaki nagyon kíváncsi a részletekre, hivatkozzál rám, én majd tudni fogom, hogy mi mondjak.

- És a jó hely?

- Anni, lenne egy bártortalan javaslatom, ha nem érted félre...

- Csakis úgy fogom érteni, ahogyan te szeretnéd. Így jó lesz?

- Nagyszerű - lelkesedett a hang -, akkor mondanám...

Miután elköszöntek egymástól, Rafi azonnal az osztályvezetőhöz ment.

- Valami baj van? - fürkészte idegesen az osztályvezető. - Nehogy azt mondd: megint el akarsz vonulni a kórházba! Kinek osszam szét az ügyiratokat?

- Nem hiszem, hogy aggódnod kellene - sietett megnyugtatni. - Mindössze arról van szó, hogy annak idején, amikor kiengedtek, azt mondták, egyszer még a biztonság kedvéért vissza kellene mennem valamilyen kontrollra. Meg azt, hogy az időpontot majd a Kenyeres dokival megüzenik. Semmi bajom nincs, jól érzem magam, de az előbb hívott az orvos, hogy mikor kellene bemennem. Beugrok, vizsgálat, jövök vissza...

- Nyugodtabb lennék, ha nem egyedül mennél. Ezek az agyturkászok kiszámíthatatlanok...

- Ugyan már, főnök! Tényleg jól vagyok. Ahogy mondtam: beülök az ügyintézőbe, bemegyek, végigcsinálok velük a vizsgálatokat, és jövök vissza. Nem kell ehhez kísérelő, nem vagyok már gyerek...

- Ennek ellenére azt mondom, hogy menjen veled valaki. A Fischernek van valami dolga szerdára?

- Tudom én? Amióta elputrizott tőlem, ismét a saját útjait járja...

- Mindegy. Mondd meg neki, hogy menjen veled, és a kórháznál várjon meg!

- Nem lehetne, hogy te szóljál neki? Már nem én vagyok a főnöke...

- Na, ne mondd! Talán nem is tárgyaltok egymással?

- Hát jó... ha így gondolod, akkor majd megmondom neki...

Amikor késő délután Fischer megérkezett a helyszíni szemléről, és lehuppant a székére, Rafi rászólt:

- Szerdán délutánra tedd magad szabaddá!

- Miért? Mi lesz szerdán délután?

- Tardonyba megyünk.

- Ketten?

- Én soron kívüli kontrollra a kórházba, te pedig a Zrínyi téren megvársz.

- Milyen kontrollra mész?

- Pszichiátria.

- És én mit csináljak addig a Zrínyi téren?

- Sétálgatsz, nézed a kirakatokat, leszólítod a jó csajokat, ilyesmi...

- Csak ezért menjek veled?

- Ne mondd, hogy nincs kedved hozzá, nem én találtam ki. A Völgyi utasított, hogy mondjam meg: el kell hogy kísérelj! Ha akarnál se maradhatnál itthon...

- Ha nem ismernélek, nem kezdenék el gondolkodni, hogy vajon átversz-e...

- Ha nem hiszed, menj a Völgyihez, és kérdezd meg tőle!

- Eszem ágában sincs! Hiszek én neked...

□ □ □

Szerdán fél háromkor értek a Zrínyi térre. A tér elején Rafi lehúzódt a járda mellé az autóval.

- Te most kiszállsz, és itt a téren fogsz sétálgatni - utasította Fischert. - Én háromra visszajövök, és ugyanitt fogok leparkolni. Ha közben összefutnál valamelyik kedves ismerősöddel, szívesen elviszlek benneteket egy nyugodt helyre, ahol zavartalanul tudtok beszélgetni.

- Milyen ismerőssel? - értetlenkedett.

- Na, menjél már, ne legyél olyan mulya! - átnyúlt a férfi előtt, és kinyitotta neki az ajtót. - És ne felejtse el: háromtól itt foglak várni benneteket!

Fischer kiszállt. Még mindig nem volt teljesen biztos benne, jól sejti-e, miről lehet szó, ki lehet az a kedves ismerős, akivel esetleg összefuthat. Nagyon bízott benne, hogy nem lehet más...

Amint becsukta az ajtót, Rafi azonnal indított és elporzott.

Elindult, hogy körbejárja a teret. A hős várvédő szobra körül a hűvösre fordult korai ős ellenére a padokon fiatalok ültek, az utcán járókelők sétálgattak, a kirakatok előtt kíváncsi vásárlók gusztálgatták a portékát, háziasszonyok megpakolt szatyrokkal hazafelé siettek, hogy időben legyen a vacsora. Ballagott tovább, a szembejövőket fürkészte. A városi tanács épületéből diplomatatáskás, elegáns öltönyös férfi lépett ki. Egy nagy fekete autó mellett sarkig tárt ajtóval szolgálatkész mosolyú gépkocsivezető várta...

Emlékeiben Sugi könnyű nyári ruhákban vagy melegítőben élt, vajon a hűvös ősre öltözve fel fogja-e ismerni? A táborra gondolt, a viharos este jutott eszébe, amikor bőrig áztak, és utána a saját, földig érő, égővörös fürdőköpenyébe burkolta. Suginak nehezebb lesz rám ismerni, jutott eszébe a százados fényképe, ő még mindig a régi, torzonborz külsejű Andrisra emlékszik, ha felnéz az ágya fölé...

Sugi egy bababolt kirakatát tanulmányozta elmélyülten, Fischer már távolról felismerte. Vajon mit szól majd ahhoz, hogy a megállapodásunkat felrúgva visszatolakodtam az életébe, vívódott a férfi, és ugyan miért nem jelentkezett még akkor se, amikor már tudta, hogy az én gyermekemet hordja a szíve alatt? Amióta tudott a gyerekről, a férfinak soha, egy pillanatra se jutott eszébe, hogy a gyerekeknek esetleg valaki más lehet az apja.

- Szervusz, Sugikám - áll meg szorosan mellette, a kirakat felé fordulva.

- Andris! - a nő összerezzen, de a következő pillanatban már bújt is hozzá. - Nagyon hiányoztál, Andris! Nagyon-nagyon...

Megszűnt számukra a világ, eltűnt a forgalmas, nagyvárosi tér, csak ők voltak, egymásnak. Álltak, mozdulatlanul, egymáshoz simulva, egymást szorosan átölelve. Az idő a végtelenbe nyúlt, a férfi próbálkozott előbb kibontakozni.

- Ne, még kicsit maradjunk így! - kérlelte a nő.

- Nagyon-nagyon szeretlek - súgta a férfi.

- Én is nagyon, nagyon...

- Gyere, elmegyünk innen. Valahová, ahol csak ketten leszünk. Ahol nem zavarnak az emberek...

- Engem nem zavarnak, ha te velem vagy...

Aztán csak elindultak végre. Egymás kezét fogva, boldogan. Olyan sok mindenről kellett beszélni, talán ezért volt olyan nehéz elkezdni.

- Hát szabad velem ilyen kegyetlennek lenni? - kezdte tétován a férfi. - Hogy mástól tudjam meg, hogy megszületett a fiunk?

- Nagyon stramm kiskölök - tért ki a válasz elől a nő. - Tiszta apja!

- Mikor láthatom?

- Amikor csak eljössz Sásszentlászlóra... mindig, bármikor...

- Jöhetek?

- Jöhetsz akkor is, ha én nem vagyok otthon... Az édesanyám szívesen lát...

- Félek én ettől a találkozástól...

- Cseppet se félj! Mindent tud rólad... Mindent, amit én is tudok... És nagyon szereti az unokáját, és téged is szeret... Majd meglátod!

Rafi az autó mellett állva várta őket. Bemutakoztak egymásnak, Fischer és Sugi a hátsó ülésre ültek, Rafi indított.

- Hová megyünk? - kérdezte Fischer.

- Egy békés, nyugodt helyre, ahol kedvetekre beszélgethettek - Rafi a visszapillantó tükörben a férfihez simuló boldog Sugit fürkészte.

Az autó a város zöldövezete felé tartott, Fischer felismerte a környéket: a csónakázó tó felé mennek. A tavacska, a nagyváros szélén nyáron nagyon forgalmas hely, szeptember közepére elnéptelenedett. Itt-ott egy magányos autó parkolt, a parton egymástól távol elszánt horgászok áztatták a zsinórokat. Rafi egy bokrokkal körülvett, kis, üres parkolóba kormányozta be a gépkocsit, kiszállni készült.

- Mikorra jöjtek vissza? - fordult hátra.

Fischer kérdően nézett Sugira.

- Nekem legkésőbb hatra vissza kell érnem... sajnos...

- Akkor fél hatra itt leszek - nyitotta az ajtót Rafi.

- Hová mész? - kérdezte Fischer.

- Sétálok egyet.

- Azt hiszem, akkor inkább mi megyünk sétálni - ajánlotta Sugi.

- Ti csak maradjatok nyugodtan a kocsiban, mert nekem szervezett programom van egy másik autóban, valahol a közelben... - Mielőtt becsukta volna az ajtót, még visszaszólt - itt hagyom a kocsi kulcsát. Ha fáznátok, csak el kell indítani a motort, és bekapcsolni a fűtést.

Kettesben maradtak, egymást szorosan átölelve.

- Ő kicsoda? - nézett a távolodó nő után Sugi.

- A kolléganőm. Egy irodában dolgozunk.

- Mit tud rólam?

- Mindent... amit én is tudok rólad, hogy téged idéztelek...

- Legyek rá féltékeny?

- Semmiképpen! Bármit is hallasz rólunk, ne legyél rá féltékeny...

- Pedig nagyon szép lány.

- Nekem te vagy a világon a legszebb - súgta egészen közélről a férfi. - Élőben sokkal szebb vagy,

mint az emlékeimben voltál. Pedig hányszor gondoltam rád... - összeért a szájuk.

Sokáig csókolóztak, egyre vadabbul, a nő eszmélt előbb:

- Andriskám... én is nagyon szeretném... de nem itt az autóban... Gyere el hozzánk! Gyere most, a hétvégén!

- Jövök... pénteken délben már ott leszek...

- De én csak szombaton délre tudok hazamenni.

- Akkor találkozunk szombaton Tardonyban, az autóbusz-pályaudvaron, és menjünk együtt...

- Legyél ott legkésőbb tízkor, akkor indul a busz Bükkös felé...

- Ott leszek, és várlak... - suttogta a férfi, aztán folytatták... mert olyan jó volt megint csókolni egymást. Most a férfi szakította meg a varázst - legyél végre hivatalosan is a feleségem! Házasodjunk össze!

- Még ne...

- Még mindig ne? De hát miért ne? Van valakid?

- Úgy tudom, inkább neked van valakid. Egészen biztos falusi forrásból...

- A Kőri kollégám ezek szerint nemcsak a szüleit látogatja Sásszentlászlón...

- Egyszerűen nem tud engem felejteni - gonoszkodott huncut mosollyal a nő. - Még mindig reménykedik. Azt mondta, mindent megadna nekem, ha egyszer végre vele is jóba lennék. Még a gyerek se akadály, úgysincs apja...

- Már hogylene lenne apja! Mit akar tőled a Kőri? Fiatal, gazdag felesége van! Várfalva egyik legmódosabb sváb családjának egy szem leánykáját vette feleségül. Mondjuk, nem egy kimondott észkombájn, de legalább jól összeillenek...

- Engem mégse tud felejteni... Arra meg borzasztóan kíváncsi, hogy honnan van neked az a fénykép, amit az irodai asztalodon látott.

- Nocsak! Te aztán tényleg tájékozott vagy... Ezt azért ne mondd el neki!

- Eszembe sincs... de nem akarom kikerülni a választ se... számítottam rá, hogy erre mondanom kell valamit, mert biztosan ezért akarsz velem találkozni. Sokat gondolkodtam rajta... - kedvesen, játékosan, végigsimított a férfi arcán. - Tudod, Andris, már elkövettem az első hibát, amitől édesanyám nagyon óvott... lányfejjel, meggondolatlanul terhes lettem. Mint édesanyám, annak idején. Amikor apám megtudta, hogy én majd leszek, gyorsan összeházasodtak. Tudod: a falu szája miatt... aztán amikor még nagyon picike voltam, talán éppen annyi idős, mint most a fiunk, az apám meghalt... Azóta se tudom, hogy ez vajon nem egy rosszul végződött menekülés volt-e a részéről... Én ezt a második hibát nem akarom elkövetni. A falu szája egyáltalán nem érdekel, azt meg semmiképpen se szeretném, hogy te eltűnjél az életemből! Azt akarom, hogy egyszer majd eljöjjön az alkalmas pillanat, amelyiktől kezdve az egész életem része leszel... de azt gondolom, hogy ez a pillanat még nem jött el. Egy kicsit még várni kellene ezzel az összeházasodással...

- Hidd el, Sugikám, hogy nem fogok eltűnni... én akkor is nagyon foglak szeretni, ha neked még tanulnod kell, és ezért sokat leszel távol - a férfi a simogató kezét csókolta. - Sajnos, nekem is biztosan lesznek még ilyen kötelező távolléteim... De olyan jó lenne, ha tudnám, hogy a feleségem vagy... hogy nekem családomban van... Feleségem, gyerekekünk...

- Így is van családod, esküvő, meg ceremónia nélkül... Itt vagyok neked én, és van egy fiunk, és majd lesz talán egy kislányunk is... Vagy még egy fiú...

- De én azt szeretném, ha a gyerek hivatalosan is az én fiam lenne... Szeretném dajkálni, és venni neki, amit csak kell... Vele élni, nézni, ahogy cseperedik...

- Ezekhez nem kell a ceremónia. Már érdeklődtem. Együtt bemegyünk a gyámügyre, neked alá kell írni egy nyilatkozatot, és törvényesen, papíron is te vagy a gyerek apja, ha ez a papír neked ennyire fontos. A pénzt, amit neki szánsz, tedd inkább takarékbba, a nevére... Jaj, még nem is mondtam: Zdenkó a neve... Baj?

- Miért lenne baj? Szép név... olyan férfias... Most mit nézel rajtam?

- Hidd el, nagyon hasonlít rád a gyerek... Azt nézem, hogy olyan más lettél... így szakáll nélkül... nem tudom megmondani, miben, de olyan más... Talán szigorúbb vagy komolyabb... Nem! Fiatalabb lettél... sokkal fiatalabb...

- Baj?

- Nem baj... - a nő bizonytalanul az üres vezetőülésre mutatott - Ugye... ő az a lány, akiről a Kőri mesélt nekem? Mondd, miért mondtad, hogy semmiképpen ne legyek rá féltékeny?

- Azért... mert a féltékenységre inkább nekem lenne okom, ha ti ketten jobban megismernétek egymást.

- Ezt nem értem...

- Eleinte én se értettem, sőt talán még most se igazán... De ha majd mindenféle szempontból orvos leszel már, akkor talán elmagyarázod nekem, hogyan van ez.

Aztán megint csókolóztak, sokáig, hosszasan.

- Miért nem kerestél meg, amikor megtudtad, hogy terhes vagy?

- Ezért akartál velem találkozni, hogy ezt újra meg újra megkérdezd? Azért nem kerestelek, mert... szégyelltem, hogy terhes lettem... Félttem, az lesz az első gondolatod, hogy így akartam magam a nyakadba varrni...

- És mikor akartál végre szólni? Amikor a gyerek már iskolás lesz?

- Azt gondoltam, amikor önálló keresetem lesz, már nyugodtan eléd állhatok.

- És addig? A gyerek rengeteg pénzbe kerül...

- A tanulás mellett dolgozok, amikor csak tudok. A kórházban vagyok kisegítő... ápolónő... így a gyakorlatban is sokat tanulok a nővérek között... Édesanyámnak pedig van pénze. Mindkettőnk is el tud tartani... amíg csak kell...

- És honnan van ennyi pénze az édesanyádnak?

- Összespórolta nekem... az évek alatt... amíg felnőttem... Kitől tudtad meg, hogy a Zdenkó van?

- El fogom mondani, csak nem tudom, hogyan fogjak hozzá...

Elbizonytalanodott. Honnan, miből lehet az asszonynak ennyi összespórolt pénze? A százados megfajtásra váró története jutott az eszébe az idegenről, aki egy halom forintot váltott Ferihegyen. Valahogyan szóba kellene hozni ezt, de még mindig nem tudta eldönteni, hogyan kezdjen hozzá. Amikor a századossal való találkozás után ezen eltöprengett, még egyszerűbbnek tűnt, de most itt ül mellette Sugi, akivel több mint egy éve nem találkoztak. Nem lehet csak úgy lerohanni!

- Mondd, Sugikám, sokan tudják az egyetemen, hogy a fiunknak az apja az a szakállas fickó, akinek a képe a kollégiumban az ágyad fölött van? Meg hogy hol találkoztunk, meg mikor, hogyan... fogant a gyerek?

- Mi van? - nézett nagyot a nő. - Honnan tudsz egyáltalán erről a képről, ami az ágyam felett van?

- Ugyanattól, akitől a gyerekről is. Tehát, még egyszer: sokan tudnak rólunk?

- Édesanyámon kívül... talán csak egy valaki van, aki mindent tud, a Doki.

- Kell még valakinek lennie... az egyetemen...

- Van egy lány... egy tardonyi lány, aki nem kollégista, de kezdettől fogva gyakran ott van... az utóbbi időben sokat beszélgettünk... ő végül is sok mindent...

- Értem. Szokott a lány fényképezni?

- Jaj, de buta vagyok! - előkapta a retiküljét, kapkodva keresgélni kezdett benne, és fényképeket kotort elő. - Íme: a Zdenkó négy hónapos korában.

Levelezőlap méretű színes fotók: bébi egyedül, hanyatt és hason fekve, meztelenül és felöltöztetve, bébi anyukával, anyukával és nagymamával, a nagymamával külön is. Fischer a háttérrel nézte: semmi kétség, a kollégiumi szobában készült! A fotópapír is azonos... az egyik fénykép másutt landolt... semmi feltűnő nincs benne!

- Aranyos kislegény - mondta közben -, nagyon aranyos...

- Ugye, hogy mennyire hasonlít rád? Különösen így... hogy most az arcod is látszik. De mondd: honnan tudtad, hogy az a lány szokott fényképezni? Tessék engem is beavatni! Disznóság, hogy csak titokzatoskods, én meg nem tudok semmit!

- Tudod, hogy mennyire hasonlítasz az édesanyádra?

- Kitértél a válasz elől! - gyorsan eltolta magától a férfit. - Ne, most nem csókolózunk! Előbb végre beszélni fogsz!

- Jól van, beszélék. Azt mondtad, az édesapád meghalt, amikor egészen kicsi voltál. Úgy emlékszem, a táborban azt is mesélted, hogy megtalálták a holttestét...

- Ez most hogyan jön ide?

- Sugi! Beszéljünk őszintén! Biztos, hogy az édesapád meghalt?

A kérdés akaratlanul is rendőrösre sikerült. A hatása is olyan volt, mint egy váratlan pofoné. A nő riadtan nézett a férfira, szemei elkerekedtek, megnémult.

- Sugikám, drágám... nem vagyok az ellenséged! - átkarolta, gyengéden magához ölelte. - Nagyon szeretlek benneteket, és tudnom kell az igazat. Értsd meg, féltelek... Téged is, de félttem az édesanyádat is... Beszélhetsz velem őszintén...

- Az apám nem halt meg - bökte ki végre, és közben nem mert a férfira nézni.

- Az édesanyád vele találkozott a nyáron Tardonyban a hotelban?

- Vele... de honnan tudod?

- Bízol bennem?

- Nem tehetek mást...

- Akkor felejtük el ezt az egészet.

- Mit felejtünk el?

- Amiket kérdeztem...

- Andris! Semmit se értek, de most már tényleg semmit... - suttogta. - Az apám csak így titokban mer hazajönni... Attól fél, hogy be fogják zárni, mert disszidált. Az idegenlégióban volt... Attól is fél, hogy ott, Franciaországban lelepleződik valahogy, mert ott se a valódi nevén él...

- Legyél a feleségem, Sugi! Kérlek szépen - ölelte magához a férfi.

- Nem! Ne haragudj, de most még nem... - a nő hozzásimult, szinte összeért az ajkuk. - Tudom, hogy hülye vagyok... de akkor se!

- Legalább ígérd meg, hogy gondolkodsz rajta...

- Andriskám, csakis ezen gondolkodom, amióta a Dokival üzentél... Hidd el, nagyon szeretlek, és bízom benned, de nagyon félek, hogy elveszítenélek, ha összeházasodnánk... Szombaton várlak, és együtt megyünk... haza... és akkor mindent meg tudunk beszélni. Lesz rá egy egész napunk... együtt lesz a család...

Ismét egymásba feledkeztek, a kopogásra rebbentek szét.

- Kopp, kopp - mondta az ajtó mellett állva Rafi, közben a hátsó ajtó üvegén kopogott, és elgondolkodva nézett az autó felett a távolba. - Félt hat van, megjöttem, indulni kellene. Beszállhatok?

□ □ □

Fischer egyedül üldögélt az irodában, Rosenbaumot várta, és a két nappal korábbi telefonbeszélgetésükön töprengett. A százados lekezelő stílusa továbbra is nagyon idegesítette. Az első hívást ő kezdeményezte azon a hivatali számon, amit a századostól kapott:

- Halló! Jó napot kívánok! A Rosenbaum százados elvtársat keresem.

- Jó napot! - hallott egy férfihangot, és utána csak a vonalzaj sistergett sokáig, ám mivel türelmes

volt, végül a százados adta fel. - Mondom: jó napot! - ismételte.

- Én meg a Rosenbaum százados elvtársat keresem...

- Kivel beszélek?

- Én kivel beszélek?

- Kit hívtott?

- Rosenbaum százados számát.

- Rosenbaum vagyok, tessék!

- Ez egy nehéz első menet volt - jegyezte meg. - Fischer alhadnagy vagyok. Gondolkodtam a dolgom, amiről legutóbb beszélgettünk. Találkoznunk kellene.

- Gyere be Tardonyba, a főkapitányságra.

- Az nekem strapás. Beszéljünk inkább itt, mint legutóbb.

- És ha én azt mondanám, hogy engem ez a dolog már nem is érdekel?

- Akkor elnézést kérek a zavarásért. Viszonthallásra! - és letette a kagylót.

Egy perc se telt el, csöngött a telefon. Már sajnálta, hogy egyedül van, nem volt kétsége afelől, hogy ki hívja.

- Jó napot kívánok! Tessék! - szólt bele a telefonba.

- Halló! Kivel beszélek? - a százados hangja.

- Kit keres? - igyekezett leutánozni a százados előző alakítását.

- Ne szórakozz velem, hallod-e! Már mondtam, hogy ki vagyok.

- Parancsolj! Miben segíthetek?

- Kivel beszélek?

- Kit hívtál?

Ismét a százados unta meg előbb:

- Na, jól van, szerdán tízkor ott leszek. El tudod intézni, hogy a szobatársad ne zavarjon bennünket?

- Miről lenne szó?

- Hogyhogy miről lenne szó? Arról, amiről a legutóbb is beszélgettünk.

- Nincs két perce, hogy azt mondtad: ez a dolog téged már nem érdekel.

- Tudod, mi neked a bajod? - méltatlankodott a százados. - Az a te bajod, hogy nem vagy tisztában az erőviszonyokkal. Ha továbbra is így folytatod, tudok én másképp is beszélni!

- Ezt vegyem fenyegetésnek?
- Vedd, aminek akarod.
- Figyelmeztetek ismét: nagyon utálom, ha fenyegetnek!
- Akkor szerdán tíz óra! - közölte dühösen a százados, és lecsapta a telefont.

Az erőviszonyokkal természetesen tisztában volt, de minél többet gondolkodott ezen az egészen, annál biztosabb volt benne: a százados nem a hivatalos utat választotta! Se az első alkalommal, se most. Habár a közbiztonság és az állambiztonság ugyanazon a rendőrségen belül működik, a két szervezet közötti hivatalos információcsere a szabályzatok szerint szigorúan meghatározott módon, kizárólag szolgálati úton történhet, ezt már egészen biztosan tudta. Meg azt is, hogy olyan eljárás, amit a százados alkalmaz, nem szerepelhet semmiféle szabályzatban. Azt ugyan egyelőre még nem tudta kitalálni, mi lehet az oka a százados partizánakciójának, de a saját céljai érdekében egyelőre neki is szimpatikusabb volt ez a megoldás.

A százados pontosan érkezett, gondosan becsukta maga mögött az ajtót, és már a kölcsönös üdvözlések után igyekezett a korábbi lekezelő stílust elkerülni:

- Örülök, hogy meggondoltad magad. Nekem is jobb így, meg neked is.
- Rendben van, hogy neked így jobb, de nekem mi lesz ebből a hasznom?
- Ha más nem is, annyi biztosan, hogy miután a végére jártunk a dolognak, te is megnyugszol.
- Esküszöm, nem kezdenék veled feleslegesen heccelődni, de áruld el, kérlek, hogy miért kellene nekem pillanatnyilag nyugtalannak lenni!

- Na, ne marhászkodj velem! Szerintem neked se mindegy, hogy a kissrác után, akit most Sásszentlászlón nevelnek, és aki ki tudja, kinek a gyereke, te fogod-e hosszú évekig a tartásdíjat fizetni.

- A gyerek az én fiam. Akarod ezt papíron is?

A százados meghökkent, egy pillanatra elakadt.

- Nos, akarod papíron? - Fischer egy vadonatúj születési anyakönyvi kivonatot vett elő az asztalfiókból és áttolta a százados elé.

A százados azonnal kiszúrta az okirat keltezését, és felhorkant:

- Ha tegnap Tardonyban jártál, miért nem tudtál bejönni hozzám?
- Mert abban egyeztünk meg, hogy ma tízre kijössz. Szóval, miért is lesz nekem jó, ha ebben az ügyben együttműködök veled?
- Most mit vársz? Mit mondjak?
- Van egy ajánlatom: kössünk üzletet!
- Miféle üzletre gondolsz?
- Én elmondom neked, amire kíváncsi vagy, te pedig megígéred nekem, hogy ettől kezdve nem

baszkuráljátok a családomat.

- Most a család alatt nyilván a gyereket érted, az anyját... és még?
- Meg annak az anyját, meg a többi közelebbi rokonát - folytatta Fischer.
- Nem ígérhetem meg! - jelentette ki határozottan a százados. - Legalábbis addig semmiképpen sem, amíg nem látok tisztán az ügyben.
- Miben szeretnél tisztán látni?
- Például abban, hogy ki a francia pacák.
- A francia pacák egy magyar pacák.
- Ezzel semmiféle új dolgot nem mondtál, ennyi eszem magamtól is van. Magyar, de kicsoda ez a magyar, és mit akar?
- Egy szerencsétlen flótás, aki húsz éve kikeveredett az országból, megjárta a francia idegenlégiót, lehúzott ott tíz évet, és nem mer legálisan hazajönni, mert attól fél, hogy bezárják. Ja, és még valami fontos! Egészen biztos, hogy senkinek sem az ügynöke, legfeljebb saját magának.
- Honnan tudod?
- Tudom.
- Mennyire biztos ez, amit tudsz?
- Mondjam azt, hogy ezer százalék? Ettől megnyugodnál?
- Még mindig nem árultad el, hogy ki az illető!
- Ígéret?
- Na, jól van, tegyük fel, hogy azt mondom: rendben van. Mi lesz, ha utána megszegem ezt az ígéretemet?
- Miért tennéd?
- Például megpróbálnánk beszervezni az asszonyt vagy a lányt, aki a pasassal kapcsolatot tart, hogy információkat szerezzünk az idegenlégióról. Meg azokról a magyarokról, akik ott szolgálnak vagy szolgáltak.
- Ez az elképzelés szerintem két okból is marhaság. A pasas már nem szolgál a légióban, ez az egyik ok, a másik ok pedig az, hogy a kapcsolata a nőekkel eddig is egyirányú volt. Ha pedig észreveszem, hogy nem hagyjátok békén a nőket, ezután különösen az lesz.
- Megint azt kell mondanom, hogy nem vagy tisztában az erőviszonyokkal.
- Ezt nagy tisztelettel, de vitatnám. Idéznék egy klasszikust, aki nem is olyan régen azt mondta nekem, hogy aki a bencéseknel járt középiskolába, és utána egyből felvették a vegyipari egyetemre, annak igazán tudni kellene, hogy a rendőrség hogyan tud egy egyetemi kollégiumból feltűnés nélkül információkat szerezni.

- Nem értem a célzást.
- Milyen érdekes! Én legutóbb ugyanezt válaszoltam erre a felvetésre...
- Hogy értetted azt, hogy a pasas kapcsolata eddig egyirányú volt?
  - Csak a pasas jelentkezik időnként, a nők nem tudják az elérhetőségét, mert mint említettem: attól rettegek, hogy a magyarok elkapják... meg attól is, hogy a franciák nem fogják jó néven venni, hogy ott meg nem a valódi adataival tartják nyilván...
- Még mindig nem mondtad meg, hogy honnan tudod.
- Meglátogattam a fiamat...
- Mit mondtál nekik rólam?
  - A világon semmit. Volt megbeszélőnivalónk bőven, közben te valahogy nem kerültél szóba. Ők nem tudnak rólad, én meg miért erőltettem volna. És egyelőre azt az egyetemi embereteket se buktattam le, aki a barátnőmre dolgozott. De mindez csak egy szavadba kerül, és legközelebb véletlenül elszólom magam...
- Akkor tulajdonképpen ki is ez a titokzatos pasas?
- A barátnőm apja, a fiam nagypapája... ragozzam tovább?
- Na, neee! Te hülyének nézel engemet? Mindent azért én se veszek be! Ez a vonal alaposan le lett ellenőrizve! A Gulyás János halott, a sásszentlászlói temetőben van eltemetve...
- Akkor maradjunk is ennyiben...
- Dehogymaradjunk! Kit temettek el helyette?
- Azt a szomszédban lakó férfit, aki vele együtt tűnt el...
- Ez miért biztos?
  - Azért, mert én mondom... Egyébként pedig: láttam a Gulyás János levelét, amit pár évvel az állítólagos temetése után írt a feleségének. Láttam egy képeslapot, amin ugyanazzal a kézírással jelezte neki, hogy majd meglátogatja. Kairóból jött, van rajta postabélyegző, dátummal. Láttam egy újabb levelet, amiben pontosan le volt írva, mikor és hol találkozzanak Tardonyban... Mit akarsz még? Természetesen ezekről a dolgokról nem fogok neked jelentést írni, ezt ne akarjad. Ja! Még valami... immár kár lenne ezeket az írásokat Sásszentlászlón keresni... ha eddig még nem találtátok meg, ami számomra nagyon valószínűnek tűnik... már nincsenek ott!
- Remélem, tisztában vagy vele, hogy ezek után, amíg rendőr vagy, soha nem kapsz engedélyt, hogy elvedd a gyereked anyját feleségül? Sőt! Ilyen zűrös nyugati kapcsolattal a háttérben még élettársi viszonyra se fogsz engedélyt kapni.
- Kérdezhetném: milyen kapcsolatról beszélsz te egyáltalán? De inkább azt kérdezem: ugyan ki fog erről a kapcsolatról tudomást szerezni? És vajon kitől?
- Kössünk üzletet! - ajánlotta nyomban a százados.
- Érdekes, én is ezzel kezdtem. A te üzletednek mi legyen a lényege?

- Én garantálom neked, hogy ezt az ügyet kiviszem nullára, az asszonyok tiszták lesznek, te meg cserébe elmeséled nekem, mi volt az a zűr a kutatóintézetben a találmány körül. Mert, hogy volt valami zűr, abban biztos vagyok. Az életembe le merném fogadni...

- Tudod, százados elvtárs, hogy kezdettől fogva mi zavar engem ezzel a te kémhistóriáddal kapcsolatban? Az, hogy legutóbb is ide lyukadtál ki, ehhez a találmányhoz. Miért vagy ennyire beleszeretve ebbe a problémába?

- Nos, nézd: már eddig is lényegesen többet elárultam neked a munkámról, mint amennyit tehettem volna, ezért akár ezt is elmondhatom. De természetesen...

- Kérlek, ne kezd már megint! - szólt közbe Fischer. - Nem kell engem újra meg újra figyelmeztetni a titoktartásra! Ha akarsz, elmondod, én pedig teljesen természetesen megtartom magamnak az információt.

- Jól van, hiszek neked. Nos, az a helyzet, hogy én korábban sohase csináltam abból ügyet, ha valamilyen munkámról eltereltek, azaz leállítottak velem valamilyen titkos akciót. Azt mondták: Rosenbaum elvtárs, állj, ne tovább! Én meg: értettem! Tudomásul vettem, hogy vannak magasabb érdekek, amiket nem ismerhetek, nem is dolgom, hogy ismerjem azokat. De ebben az ügyben úgy állítottak le, ahogy korábban soha: elküldtek a Szovjetunióba tanulni. Engem, aki ehhez még nagyon újonc voltam, aki akkoriban még egyáltalán nem szerepeltem az ilyen jellegű képzési tervekben. És amikor visszajöttem, még a beosztásomban is léptem egyet felfelé. Az ügyet pedig azóta se vette elő senki. Pedig érzem, tudom, hogy valami orbitális disznóság van ebben a találmány-históriában. Már mindenről ez jut az eszembe...

- Tehát azt szeretnéd tudni, mi ez az orbitális disznóság a találmány körül?

- Igen. Nagyon szeretném tudni, és egészen biztos vagyok abban, hogy te pontosan tudod a választ a kérdésekre. Csak azt nem értem, hogy miért nem akarsz elmondani most már, hogy nem vagy ott a kutatóintézetben.

- Mit érsz vele, ha megmondom? Mire akarsz felhasználni az információt?

- Az attól függ, hogy miről van szó! Én elhárító vagyok, ez a szakmám, engem kizárólag az esetleges biztonsági lyuk érdekel...

- Elárulom neked a titkot, de kizárólag haveri alapon! Hivatalosan soha ilyet se elmondani, se pedig leírni nem fogok. Tehát akkor: a dolog lényege az, hogy nincsen semmiféle találmány. Kamu volt az egész.

- Na, ezt akkor részletesebben! - biztatta a százados. - Hogyan kell azt érteni, hogy kamu volt az egész?

Fischer részletesen elmagyarázta a kamu lényegét, a százados szó nélkül hallgatta végig, és csak a végén fortlyant fel:

- Foglaljuk csak össze még egyszer: szerinted kik is tudtak mindent erről az egész disznóságról?

- Doktor Böhönyei, a kutatási igazgató; jómagam; no és természetesen Szilvási, az igazgató. Neki én meséltem el.

- Mikor történt ez?

- Ha jól emlékszem, pár nappal azt követően, hogy a Böhöneyei doktor átvette a kamuért a kitüntetését a minisztériumban.

- Akkor volt a cirkusz az igazgatói irodában? A kiömlött kávé, meg a többi...

- Nocsak, nocsak... kiömlött kávé? Ilyen dolgokat is nyilvántart az állambiztonsági szerv? Meg se kérdezem, hogy milyen forrásból, mert a bencéseknél voltam középiskolás, aztán mégis mindjárt felvettek az egyetemre... viszont egy ponttal máris vezetek!

- Milyen értelemben?

- Még valakiről tudok, aki biztosan nektek dolgozik.

- Konkrétan kire is gondolsz?

- Nem kellett volna azt a kiömlött kávé mondani... de nem mindegy?

- Végül is tényleg mindegy... de akkor...

- Kérlek, ne gyere már megint azzal, hogy hallgassak róla! Hallgatni fogok...

- Figyelj ide, András! Ez a dolog így, ahogyan elmondtad ezt a találmányhistoriát, ez nem az én asztalom. De van pár jó haverom a megyei társtulon. Te segítesz, ők meg elkaszálják ezt a Böhöneyeit. Ezért az ügyért simán el lehet kaszálni - lelkesedett a százados.

- Na, ne mondd! Komolyan azt hiszed, a megyei társtulosok zöld utat kapnak ahhoz, amihez te nem kaptál? Egyébként pedig a mostani kevéske szakmai tapasztalatommal a tarsolyban azt mondom: nincs semmiféle kézzelfogható bizonyíték...

- Tehát tulajdonképpen emiatt jöttél el az intézetből?

- Már mondtam neked legutóbb is: nyilván nélkül is eljöttem volna onnan, mert előbb vagy utóbb elszakadt volna a cérnám. A gyakorlatban messze nem úgy mennek ott a dolgok, ahogyan ezt én az egyetemen elképzeltem. Eljöttem a rendőrségre, mert erről a munkáról akkor még azt gondoltam, hogy... szóval azt hittem például, hogy igaz a jelmondat, mely szerint a törvények mindenkire egyformán kötelezők, meg a többi ilyen jelmondat is. Buta módon még azt is elhittem, hogy ezek a szabályok alapvetően meghatározzák a rendőrség munkáját. Röpké fél év alatt aztán megtanultam, hogy a rendőrségen dolgozók a rájuk ruházott állami hatalommal úgy élnek, ahogyan a kedvük tartja... azaz itt is magasról leszarják a jelmondatokat. De minden szinten ám!

- Egyszóval ismét csalódtál... Akkor most hogyan tovább? Újból fogod a kalapod, és keresel egy másik helyet, ahol talán mindig és mindenkire igazak a meghirdetett elvek? A jelmondatok, mint mondtad. Aztán ha a Magyar Népköztársaságban már elfogytak a lehetőségek, akkor egy házzal tovább, talán a nagy Nyugat felé?

- Nehogy már elkezdjél ilyesmivel provokálni, ezek után nem lenne elegáns!

- Messze nem ez volt a szándékom, legyél nyugodt!

- Mindegy, mert mindenképpen azt mondtam volna, hogy nem megyek el innen! Már beláttam, hogy Magyarországon egyelőre nincs olyan hely, amelyet elképzeltem magamnak... ebben a világban időnként talán már a molekulák meg az atomok is leszarják a fizika meg a kémia törvényszerűségeit.

És tudod, hogy miért maradok itt? Azért, hogy itt a rendőrségen kikényszerítsem a jelmondatok betartását, vagy legalább elérjem azt, hogy a be nem tartottak helyére új jelmondatok lépjenek. Megtanulok mindent, amit ehhez a munkához tudni kell, és a tudásomat erre fogom felhasználni... a magam módján, a saját szórakozásomra...

- És ha, tegyük fel, valamilyen okból egyszer csak tényleg új jelmondatok lesznek? Mert ha kicsit visszanezel az időben, ilyen meglepetés az utóbbi harminc-negyven évben volt már néhány alkalommal...

- Olyanok, amiket mindenki be fog tartani? Az a helyzet, százados elvtárs, hogy én ugyan tényleg a bencésekénél jártam középiskolába, de ott se tanultam meg hinni a csodákban...

- Tudod, András, most, hogy hosszabban elbeszélgettünk, azt gondolom, talán lehetnének mi akár barátok is. Sok mindent hasonlóan látunk ebben a világban.

- Ha te mondod, százados elvtárs... rajtam ez se fog múlni...

II.

- Kedves elvtársnők, elvtársak, barátaim... - a kapitányságvezető egy pillanatra meghökkent a saját merészségétől, ezért rövidke szünetet tartott.

Annyira már kapatos volt, hogy előzetes mérlegelés nélkül megengedje magának a poént, és az ünnepi köszöntőjét Kádár János értekezleteken megszokott megszólalásának stílusában kezdje, miután azonban elhangzott a mondat, gyorsan körülnézett a teremben: sokan hallották, néhányan holnap is emlékezni fognak rá... talán mégse kellett volna... de visszaszívni már nem lehet! A hatásszünet miatt hangos derűtség fogadta a nyitó mondatot, ez erőt adott neki a folytatáshoz:

- Azt hiszem, nyugodtan kijelenthetem - mondta immár a határozott vezető magabiztos, mindent jobban tudó modorában, ahogyan egy rendőrségi szakmai értekezleten illik -, az ezerkilencszázhetvenkilences évben a Fegyveres Erők Napja csillaghullással és jutalomseővel köszöntött a parlagvári rendőrkapitányságra...

És tulajdonképpen igazat is mondott! A bűnügyi osztály állományának majd kétharmada állt sorba valamilyen elismerésért, kivéve Révait és a három újoncot. Az osztályvezetőt soron kívül alezredessé léptették elő; Kőrös a *Közbiztonságért Érem* arany fokozatát kapta, Félegyházi ugyanebből a bronzot; Markovicsot, Schneidert, Bugát, sőt még a Julit is pénzjutalomban részesítette a főkapitány. Nem is képezhette vita tárgyát, hogy egy ilyen kivételes eseményt meg kell ünnepelni, de nem ám csak úgy, átabotában, hanem méltóképpen!

A nagycsoportos ünnepléshez a járási első titkár legutóbbi határozott válságkezelő intézkedése folytán a Sokác-klub után új helyet kellett keresni: a választás a Vörös Csillag Szállóra, köznapi és eredeti nevén a Koronára esett. Azon belül is a pinceborozóra, aminek a lejáratahoz a rendőrrendezvény alkalmából felszerelték a ZÁRTKÖRŰ RENDEZVÉNY, BELÉPÉS KIZÁRÓLAG A MEGHÍVOTT VENDÉGEKNEK! feliratú táblát.

- Elsősorban felkérem a Kőrös alezredes elvtársat, az egyes számú pártalapszervezet titkárát, hogy olvassa fel... - szeméhez emelte a cetlit, amit eddig a markában szorongatott - a Magyar Népköztársaság honvédelmi miniszterének, belügyminiszterének és a Munkásőrség országos parancsnokának hatvanegy per hetvenkilences számú parancsát, amelyet a Fegyveres Erők Napja alkalmából adtak ki!

Elégedetten helyet foglalt, ezzel a hivatalos feladata véget ért. Gyorsan felkapta az egyik teli poharat az asztról, és felhajtotta az aperitifnek kikészített pálinkát.

- Honvédek, határőrök, rendőrök, munkásőrök! Tisztesek, tiszthelyettesek, zászlósok, tisztek, tábornokok! - vágott bele haladéktalanul a felolvasásba Kőrös az alkalomhoz illő kenetteljes, ámde mégis elvtársiasan határozott stílusban. - A Fegyveres Erők Napján köszöntjük önöket, szeretett szocialista hazánk, szent határaink, a közrend és a közbiztonság fegyveres oltalmazóit...

Kovács Tibor, a szálló vezetője, a háttérbe húzódva hallgatta az ünnepi parancsot, és még egyszer gondolatban számba vette: mindent megtett-e azért, hogy az összejövetel zökkenőmentesen és az ünnep méltóságának megfelelően bonyolódjon le. Kiváló kapcsolatokkal rendelkezett a járási pártbizottságon, így ő is hallott a rendőrök Sokác-klubban tartott Péter-napi rendezvényéről, és mivel jól ismerte Parlagvár vendéglátóipari kapacitásait, jogosan remélhette, hogy a rendőrök ezután az általa vezetett üzemegységben fogják növelni a bevételt... hacsak nem lesz rögtön az első alkalommal valamilyen orbitális méretű balhé itt is!

A hosszú távra szóló bevételnövelési reményeinek valóra váltása érdekében igyekezett is megalapozni a rendőri vezetőkkel a friss barátságot...

- Fegyveres erőink és testületeink - olvasta közben lelkesen a párttitkár - egymással szoros együttműködésben, a munkásosztállyal, a parasztsággal, és az értelmiséggel összeforrvan őrzik a fejlett szocialista társadalom felépítésén dolgozó népünk békés alkotó munkáját...

A szállodavezető még egyszer kritikus szemmel végignézett a frissen felújított pinceborozón, amit úgy rendeztetett át, hogy a külsőségeiben is harmonizáljon a Fegyveres Erők Napjával: az egymás mellé, hosszú sorba összetolt négyszemélyes asztalokat hosszú, csillogó vörös terítővel takarták le, de a nemzeti színekhez is ragaszkodva zöld szalvétákat helyeztek a hófehér tányérok mellé...

- Tisztelettel gondolunk ezerkilencszáznegyvennyolc és negyvenkilenc hős honvédjeire, a nagy október ügyének védelmében fegyverre kelt magyar internacionalistákra, az őszirózsás forradalom katonáira... - a párttitkár kifogyott a levegőből, lélegzetvételnyi pillanatra elhallgatott. Előzetes gyakorlás nélkül ilyen hosszú felsorolást még a leggyakorlottabb előadóművész se képes felolvasni egy szusszal! Mély levegőt vett, mert jól látta: van még bőven olvasnivaló, aztán lendületesen folytatta - az első magyar proletárdiktatúra vöröskatonáira, a Spanyol Köztársaságban, a szovjet hadsereg soraiban, a hazai és más európai országok ellenállási és partizánmozgalmaiban küzdő antifasiszta harcosokra...

A szálloda vezetője erre az estére még az étterem állandó zenekarát is levezényelte a pincébe. Mivel pedig az előkészítő megbeszélések során a rendőrök az öreg harmonikáshoz is ragaszkodtak, aki a kora és előrehaladott alkoholizmusa miatt nem tartozott a zenekarhoz, szigorúan utasította őket: igenis viseljék el Galiba Józsi bácsi jelenlétét, és semmiképpen ne hagyják, hogy túl hamar berúgjon! A zenészek kelleetlenül bólogattak, ettől a szállodavezető megnyugodott, és nem is feltételezte, hogy titokban egyhangúan bosszút esküdtek az öreg harmonikásban megtestesülő konkurencia ellen.

- Elvtársak! - nyomta meg a felszólítást keményen a párttitkár, majd hatásszünetet tartott, és feddő pillantásokat vetett az egyre türelmetlenebbül mocorgó hallgatóságra, jelezvén: ezt a keveset, ami még hátra van a szövegből, már igazán ki kellene bírni! - A magyar nép élni tudott a szabadsággal, amelyet a szovjet hadsereg hozott el számára. A kommunisták vezetésével, önfeláldozó munkával, új szocialista hazát épített magának. Megteremtettük, megvédtük és megszilárdítottuk a dolgozók hatalmát, létrehoztuk a nagy teljesítményekre képes korszerű népgazdaságot...

A szállodavezető elégedetten nyugtázta, hogy az öreg harmonikás boldogan mosolyogva, békésen üldögél a zenekar mellett, a sarokban, és az ünnepi parancsot hallgatja nagy figyelemmel. Pedig ismerhette volna a zenészeit, hiszen már másfél éve játszottak nála minden este, mégse sejtette, hogy amikor Józsi bácsi még az első vendégek előtt megjelent a pincében, és a zenészek is a felszerelésük elhelyezésével voltak elfoglalva, barátságosan hátba veregették, és nyomban rendeltek neki egy tálcányi kisfröccsöt, hogy ne lábatlankodjon közöttük. Józsi bácsi pedig azon nyomban félrehúzódott a sarokba, a külön neki odakészített asztalkára rakott fröccsei mellé, és módszeresen hangolni kezdett. Ez olyannyira sikerült neki, hogy mire az első vendégek beállítottak, már csak két pohárkában volt előtte ital...

- Forradalmi pártunk tizenkettedik kongresszusa és felszabadulásunk harmincötödik évfordulója tiszteletére - hadarta tovább a párttitkár, és magában megállapította: teljesen felesleges ilyen hosszú ünnepi parancsot összeállítani, mert eddigre már mindenki megunta, és nem is figyel oda, neki bezzeg az egész fel kell olvasni... de rövidíteni mégse mert rajta! -, a gyárakban, az üzemekben, az intézményekben, a földeken, a fegyveres erőknél, szerte az országban széles körű

szocialista munkaverseny bontakozott ki...

A vendégek a szokásos rendben foglaltak helyet: az asztalfőn természetesen a kapitányságvezető, mellette jobbról és balról egymás mellett az ünnepeltek, akik egyenesen a megyeszékhelyen, Tardonyban tartott, állófogadással egybekötött központi rendezvényről érkeztek, és egymással többé-kevésbé azonos arányban megosztva finanszírozták az ünnepi esemény minden költségét. Volt nekik miből: még a kitüntetések mellé is annyi pénzmag járt, amennyi rendeletileg alkalmasnak ítéltetett arra, hogy az avatatlan szemlélőnek is kellőképpen megfényesítse a merőben erkölcsi tartalmúnak tűnő elismerést.

- Elvtársak! - Kőrös újból erősen hangsúlyozta a felszólítást, majd ismét szünetet tartott, hátha ettől elhalkul a mormogás, aztán reményét vesztve nagyobb sebességre kapcsolt - korunk forradalmi erői sorozatos győzelmeket aratnak...

A mormogás pedig egyre hangosabb beszélgetéssé alakult, hiszen mindenki mulatni jött: a jutalmazottak örömben, a többiek meg azért, mert együtt lehettek, ehettek-ihattak, és senki se volt a pincében, akit csak egy egészen picikét is érdekelt volna az ünnepi parancs, amiből egyébként is minden évben meg kellett hallgatni néhányat kötelező mellékleteként az éppen kapott elismerésnek, ezért egyre türelmetlenebbül várták, hogy végre vége legyen. A párttitkár ismét rövid szünetet tartott, mély levegőt vett, mert már tényleg csak pár sor volt vissza: a lelkesítő jelmondatok! Határozottan, gondosan hangsúlyozva, és az öntudatos kommunista szent meggyőződését sugározva olvasta fel ezeket pontosan úgy, ahogyan a hivatalos szpíker szokta a május elsejei felvonuláskor:

- Éljen és virágozzék szeretett hazánk, a Magyar Népköztársaság! Éljen népünk forradalmi vezető ereje, a Magyar Szocialista Munkáspárt! Éljen a testvéri szocialista országok népeinek és fegyveres erőinek internacionalista barátsága! Éljen a szocializmus és a béke!

Ezzel a végére ért, még sóhajtott egy nagyot, aztán elégedetten leült.

Zavart csend ülte meg a termet, mert ez a nagy sóhajjal történő befejezés szokatlanul újszerű volt. Az ünnepi parancsok meghallgatásában jártas idősebb korosztály a jelszavak után már a *felvigyázz*-ra készülődött, Baka hadnagy vette a mély levegőt, hogy amint elhangzik a szokásos végszó: *a parancsot aláírták*, elrikkantsa a vezényszót. Az ünnepi parancsok ugyanis rendszeren a dátummal és a parancsot aláíró személyek nevének és beosztásának a felolvasásával szoktak végződni, a szent neveket pedig a hallgatóság feszes vigyázzállásban volt köteles végighallgatni. Hiszen hogyan is venné ki magát az, hogy miközben például elhangzik valamelyik miniszter neve, a hallgatóság tunyán elterpeszkedik a székeken, az evőeszközt meg a poharát piszkálgatja, és vakarózik minden látható és rejtett helyen?

Az ünnepségre készülődés közben a kapitányságvezető és a párttitkár jót vitatkoztak azon, hogy vajon a szokásos *felvigyázz* vezényszó egy szórakozóhelyen helyénvaló lenne-e. A kapitányságvezető, aki soha nem volt egyenruhás beosztásban, könnyedén lemondott volna erről, a párttitkár azonban, bár ő is mindig polgári ruhás volt, emellett azonban kínosan vonalas, ahogyan egy öntudatos rendőrségi párttitkárhoz illik, ragaszkodott volna a formáságokhoz. A vitát végül a kapitányságvezető döntötte el, demokratikusan: én vagyok a kapitány, enyém a balhé, jelentette ki határozottan, és megtiltotta a nevek felolvasását.

A párttitkár, hogy azért mégiscsak az övé legyen az utolsó szó, ezt azzal toldotta meg, hogy ebben az esetben a dátumot se lenne célszerű felolvasni. Nincs kizárva ugyanis, érvelt megfontoltan, hogy a dátum hallatán valaki máris elhamarkodottan elrikkantja a *felvigyázz*-t, és akkor mégiscsak fel kell olvasni a neveket, amikből most ugye három is lenne...

- Éljen! - rikkantotta Völgyi megtörve a csendet, és a poharát magasra emelte. Az ünneplők megkönnyebbültek: ezek szerint tényleg vége a felolvasásnak...

Révai a lehető legtávolabbra húzódott a hangos magtól, Rafi és Fischer pedig hagyományosan az öreggel tartottak. Így aztán a hosszú asztal másik végén, mondhatni, az alsó asztalfőn, a kapitányságvezetővel szemben Révai ült, körülötte a meghívottakkal, akik az ünneplő tömeget voltak hivatva demonstrálni.

Mit sem ér ugyanis a leggondosabban megszervezett és lebonyolított ünneplés, ha annak során az ember csak önmagát ünnepli, és nincsenek körülötte a csodálók, no meg természetesen az irigyek. Még az se számít, ha az ünnepelt számára oly nemes és kívánatos szerepek álcája mögött itt-ott általában potyázók is rejteznek, akik sem csodálni, sem irigyelni nem lesznek hajlandók, egyszerűen csak esznek, és főleg isznak, ha már úgy alakult, hogy van mit...

Fischernek erre az estére külön feladat jutott: neki kellett fényképezni. Markovics ugyanis, aki immár évek óta hagyományosan az udvari fényképész feladatkörét is a magáénak tudhatta, az ünnepelek között foglalt helyet, és ez a pozíció nyilvánvalóan akadályozta volna a szorgalmas fotódokumentációs munkában.

Az ünnepi ülés kétségkívül legjelentőségteljesebb attrakciójának a bűnügyi osztályvezető alezredessé avatása, közhasznú nevén a csillagivás ígérkezett. Az előléptetési parancs ugyanis önmagában csak *de jure*, azaz a személyzeti nyilvántartásban teszi alezredessé az őrnagyot; *de facto*, a munkatársai és beosztottai számára mindaddig őrnagy marad, amíg kellőképpen ünnepélyes keretek között a többi alezredes be nem fogadja. Mivel a parlagvári rendőrkapitányságon több alezredes is teljesített szolgálatot, nekik kellett volna közösen eldönteni, hogy a csillagivás melyik változatával avassák fel az osztályvezetőt, ám ez végül a kapitányságvezetőre és a legrégebbi alezredesre, Subára maradt. A többiek, Révaival az élen, talán eleve rosszat sejtve mereven elzárkóztak attól, hogy részt vegyenek a procedúrában.

A szertartás elnevezésének első tagja a rang jelzésének elmaradhatatlan ötágú, arany- avagy ezüstszínű eszközére, a csillagra, a második pedig arra a tevékenységre utalt, amely nélkül nem ünnep az ünnep, azaz: inni kell! Keményen, férfiasan, pontosan úgy, ahogyan csak egy igazi alezredes iszik. A megfontolt és érvekkel alátámasztott döntést ez esetben is vita előzte meg, amelyet a két alezredes az ünnepi parancs után nyomban meg is nyitott. Mi mással? Ivással!

Velük ivott a döntésre váró alezredes-jelölt, hogy amíg a vita lezajlik, ki ne száradjon, és a segítségére siettek az ünneplők is: mindenki, aki csak a közelébe tudott férkőzni, a megegyeségesedésére koccintott, hiszen annyira korán volt még, hogy ezt a kacifántos szót mindannyian hibátlanul ki tudták mondani.

Suba, az egyszerű megoldások híve, a parlagvári hagyományoknak megfelelően az egy liter bor vagy fél liter konyak mellett tette le a garast, amit a jelöltnek egy hajtásra kell leinni az erre alkalmas kupában elhelyezett alezredesi csillagról. A folyamat a lehető legegyszerűbben zajlik: a folyadék a jelölt torkán lefolyván eltűnik a kupából, végül a csillag a szájában köt ki, amit a próbatétel teljesítésének igazolásaként hüvelyk és mutatóujja közé csippentvén haladéktalanul fel kell mutatnia.

A kapitányságvezető azonban ennél látványosabb megoldást javasolt. Az ötletet Tardonyból hozta. Annyiszor egy deci konyakot kell kirakni az asztalra, magyarázta lelkesen, ahány rendfokozat az alezredesig van. Természetesen nem szépen sorban egymás mellé kell tenni a poharakat, mert úgy nagyon könnyű lenne, hanem összevissza. Ezután be kell kötni a jelölt szemét, néhányszor meg kell forgatni a saját tengelye körül, az asztalhoz vezetni, és csak ekkor szabad valamelyik pohárba

beleejteni a csillagot. Ez nagy segítség neki, mert ha jó a füle, meghallja a csillag csobbanását, és máris tudja, hogy melyik irányban van az a pohár, amelyiket elsőként célszerű kiinnia, akkor aztán azonnal meg is van a csillagja. Ha azonban el van bambulva, addig tapogat, és emelgeti a poharakat, azaz iszik, amíg a csillagra rá nem bukkan.

Sziráki, a vezető ügyész is Révaiék társaságában hallgatta végig a kapitányságvezetőt, és a hallottak miatt rosszat sejtve fordult Révaihoz:

- Karcsi, szólj nekik, hogy legyenek az eszüknél! Te is alezredes vagy...

- Csakhogy én szolgálatban vagyok! - hárította el sietve Révai. - Meg aztán teljesen hiábavaló lenne bármit is mondani nekik, mert már be vannak indulva. Ha szólnék, abból csak felesleges veszekedés lenne.

- Örültek vagytok, János! - állt fel az ügyész, és előreindult a főhely felé. - Ha jól számolom, ez a legrosszabb esetben tizenhárom deci konyak lenne.